

ВІКТОРІЯ ПЕТРІВНА КОЛОСОВА

16 березня 2010 р. не стало Вікторії Петрівни Колосової, відомої вченої-медієвістки, глибокого знавця української поезії кінця XVI-XVIII ст. Народилася вона 16 серпня 1923 р. в м. Барі, що на Вінничині. Середню освіту здобула в одній із київських шкіл. Напередодні вступу до Київського державного університету розпочалася Друга світова війна, яка зруйнувала плани дівчини, отож студенткою вона стала аж у 1944 р. – після звільнення Києва. Навчалася на відділенні російської мови та літератури філологічного факультету столичного університету. Диплом із відзнакою одержала в 1948 р. В одній із автобіографій В.П. Колосова пише: “З першого курсу навчання я включилася в наукову роботу студентської молоді, була старостою гуртка, яким керував проф. С.І. Маслов, членом президії наукового студентського товариства, відповідальним редактором загальноуніверситетської студентської газети “Вісник НСТ”. Через сімейні обставини В.П. Колосова змушена була відтермінувати вступ до аспірантури. Аспіранткою Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка АН УРСР вона стала 1957 року, уже пройшовши редакторську й журналістську школи. Ім’я проф. С.І. Маслова в автобіографії В.П. Колосової згадано не випадково. Зустріч із відомим ученим-медієвістом стала доленосною в її житті. Саме він прищепив їй любов до давньої літератури: вона вивчала творчість М. Ломоносова, “Повість о Фроле Скобееве” та інші пам’ятки. Після закінчення аспірантури В.П. Колосова стала співробітницею відділу української давньої літератури академічного Інституту. Тут, працюючи пліч-о-пліч із Л.Є. Махновцем, Я.І. Дзирою, В.І. Крєкотнем, О.В. Мишаничем, В.П. Колосова занурилася в українську поезію кінця XVI-XVIII ст. Згодом окреслився й предмет дисертаційного дослідження молоді медієвістки – творчість Климентія Зіновієва, одного з найцікавіших поетів епохи бароко. У 1962 р. відбувся прилюдний захист кандидатської дисертації В.П. Колосової “Климентій Зіновієв – український поет кінця XVII – початку XVIII ст.” (офіційними опонентами виступили Г.Д. Вервес і Ф.Я. Шолом). Ставши кандидатом філологічних наук, В.П. Колосова включилася в роботу над розділами до 8-томної “Історії української літератури”, над упорядкуванням окремих томів 50-томного Зібрання творів І.Я. Франка, над підготовкою до друку корпусу текстів Климентія Зіновієва (разом із І.П. Чепігою), творів Івана Величковського (разом із В.І. Крєкотнем), над підготовкою до друку монографії про творчість Климентія Зіновієва (вийшла 1964 р.), над статтями до “Шевченківського словника”. У 1979 р. В.П. Колосова стає старшим науковим співробітником Інституту літератури. 1978 року вийшов збірник “Українська поезія. Кінець XVI – початок XVII ст.”, упорядкований В.П. Колосовою у співавторстві з В.І. Крєкотнем. Паралельно з роботою над ним В.П. Колосова написала розділ “Давня українська поезія” до колективної монографії “Художність давньої літератури”, яка, на жаль, не була видана з не залежних від авторів причин. У 1979 р. В.П. Колосова перейшла на пенсію, проте продовжувала інтенсивно працювати: брала участь у медієвістичних конференціях, багато часу віддавала роботі з рукописами і стародруками, радуючи колег несподіваними знахідками й відкриттями.

Пам’ять про цю талановиту людину назавжди збережеться в серцях тих, хто її знав і цінував.